

Det er jo en stor sag, man vil have igennem inden den 1. januar. Budskabet er jo ganske klart, men jeg er ked af at måtte sige, at det også er lige så klart, at forberedelsen ikke har været særlig seriøs. Dobbelt statsborgerskab er jo en stor og meget principiel sag, som jo også kan komme til involvere andre lande end Danmark, selv om vi selvfølgelig selv bestemmer.

Jeg må også sige, at jeg egentlig har spurgt mig selv, om det stemmer overens med det, man så tit har hørt hr. Naser Khader udtale sig om, nemlig at alle i Danmark skal være demokrater. Jeg kan nu forstå, at man skal kunne få statsborgerskab, selv om man ikke er det. Jeg hører også et argument om, at man er mest dansk, når man kommer til udlandet, og derfor må det også forventes, at man er mest palæstinensisk, når man kommer til Danmark. Jeg skal selvfølgelig ikke blande mig i de holdninger, som ligger til grund for det her, men jeg synes bare, at jeg vil påpege, at de ikke hænger særlig godt sammen.

Men det værste er nu, at det er et umådelig overfladisk og sjusket forslag i en meget alvorlig sag, og derfor kan vi i regeringen allerede af den grund ikke tilslutte os det.

Spørgsmålet om dobbelt statsborgerskab er jo ikke noget nyt. Det har vi diskuteret blandt folketingsmedlemmer i udvalg, så længe jeg kan huske. Bl.a. diskuterede vi i forbindelse med flytningestruktur, der kom til Danmark, hvordan man fremover skulle forholde sig med hensyn til indfødsretsloven, når der kom krigsflygtninge, som ikke bare lige kunne blive løst fra deres statsborgerskab. Så det er en gammel diskussion, og derfor er det selvfølgelig også noget, vi i mit ministerium løbende har opmærksomheden rettet mod, og som vi løbende diskuterer, og det vil vi naturligvis stadig væk gøre.

Jeg afslører vel ikke nogen hemmelighed ved at sige, at verden også ændrer sig. Vi lever i en mere globaliseret tidsalder, hvor det jo selvfølgelig er oplagt, at der er behov for mere mobilitet. Mange tager i højere grad end tidligere permanent bopæl i andre lande, men det, som Ny Alliances forslag jo også mangler, er at fortælle, om det her så drejer sig om dobbelt statsborgerskab, eller om det skal være tredobbelt eller firdobbelt, for der er jo også mange mennesker, der rejser fra land til land, også højtuddannede, som bestemt er til nytte for de lande, de kommer til, men som jo altså rejser videre og videre. Jeg kan slet ikke se af dette forslag, som er meget sjusket, om det så er meningen, at man skal kunne have tre-fire statsborgerskaber.

Desuden kan man jo også spørge sig selv, om svaret på globaliseringen nu nødvendigvis er, at man skal have en håndfuld pas. Det er faktisk ikke mere end nogle få dage siden, at jeg så en sag, hvor en mand, der havde dobbelt statsborgerskab – for dem er jo en del af, og det kan vi ikke undgå – blev anholdt i lufthavnen, fordi han havde to pas.

Altså, der er en masse ting, som man skal forholde sig til, og jeg er meget optaget af, at vi får afklaret alle disse ting, og det vil vi naturligvis gøre fremover, men det ville vi nu have gjort alligevel, fordi der som sagt, og som de, der sidder i Indfødsretsudvalget, også ved, til stadighed pågår en diskussion om løsning af statsborgerskab, når der er personer, som f.eks. en række flygtninge, der søger om indfødsret, men ikke kan blive løst fra deres statsborgerskab.

Det er jo let at se, at der for nogle mennesker vil være nogle fordele ved at have dobbelt statsborgerskab – vi ved i hvert fald, at nogle umiddelbart føler det sådan – men der er altså også en række ulemper ved det, som man ikke må overse. Derfor vil jeg selvfølgelig med interesse afvente den høring, man vil have i Integrationsudvalget, men vil også selv sætte mig yderligere i bevægelse for at få nogle flere oplysninger om hele dette område.

Men jeg må altså sige, at jeg, da jeg gik på universitetet, hørte, at de mest ulykkelige mennesker kunne inddeles i to typer: Det var de statsløse, og det var dem med dobbelt statsborgerskab. De med dobbelt statsborgerskab risikerede nemlig, at de så slet ikke bliver beskyttet, fordi de bliver kastebold mellem de forskellige lande.

Alt dette for at sige, at det er en meget kompliceret sag, og skulle man en dag ende med at indføre dobbelt statsborgerskab, så er det jo slet ikke sikkert, at det skal inkludere alle lande. Jeg er i hvert fald også meget optaget af at få undersøgt, om der er mulighed for mere bilaterale aftaler, og også i højere grad at få undersøgt, hvordan det går i vore nabolande. Vi ved jo, at flere af vore nabolande rent faktisk har indført dobbelt statsborgerskab, men også at nogle netop har afstået fra det. Så der er altså en lang række ting, som jeg i hvert fald under alle omstændigheder, og uanset hvad der sker i Integrationsudvalget, vil undersøge.

Men alt i alt er jeg, som det er fremgået af det, jeg har sagt, nødt til at afvise forslaget, og vi fortsætter som sagt processen med at få undersøgt dette område.